

Dannebrogssang.

Mel. Naar mit Die er luft.

Dengang Almagtens Gud
 Sendte Budskabet ud,
 For at vække Naturen af Dvale,
 Som den straalende Sol,
 I sin bræmmende Kjol,
 Spredte rundt over Vasse og Dale.

Gif der Budskab om Land
 Til den fredsælle Mand
 Om at ruste sig flur for sin Konge,
 I vort Fødelands Skjød
 Var der Dyrer og Rod
 Og man trued' vort Land og vorTunge.

Og fra fjerne Egn
 For at lukke vort Hegn
 Saae man Dannemarks Sonner at ile,
 Fra Forældre og Moe
 For at seire og døe
 Gif de bort og lod Mougøget hvile.

For den elskede Son
 Gled en brændende Hon
 Over Moderens sittrende Tæber,
 Naar den fyrige Knos
 Sig fra Hjemmet rev løs,
 Men at standse ham aldrig hun stræber.

Og i Sønnernes Blif
 Der fra Hjemmet bortgif

V box 38:1127

For om Landet og Thronen at værne
 Væb' Ungdommens Mod
 Dg det hidfige Blod
 Førte Lanterne ud i det Fjerne.

Dg med tillidsfuldt Haab
 Dg opmuntrende Raab
 Blev de hilset i Landsbyer og Stæder;
 Da i Troupper man saae
 Dem til Kolbing at gaae
 For at hævde vort Fødelands Hæder.

Mellem Flensborg og Bau
 Blev der plantet en Skov
 Af de oprørste tydske Soldatter;
 Dg ved Bommerlund laae
 Vore Tropper og saae
 Med Foragt paa de frække Krabater.

Dg det Nyborger-Chor
 Først mod Fjenderne før
 For fra Skandsen ved Bau ham at drive
 Da et dødeligt Skud
 Sendte Hegermann Bud
 Om fra Kampen tilbage at blive.

„Jeg har faaet Forfald“
 I det lynende Knald
 Sendte Døden mig Bud, mine Kjære.
 For at hævne hans Død
 Over Skandsen de brød
 Dg forjog de Fjendillige Hære.

Bag det bladløse Træ
 Stod der Fjender i Læe
 Langs med Krusfan dem Stammerne skjul
 Dg en Hilsen vi fik
 Der til Hjertet os gif
 Thi de sendte os Kugle paa Kugle.

Da Matrosen ombord
 Mærked Nøden var stor
 I en Frastrand han med vilde Kjempe.
 Med et tordnende Brag
 Gav han Fjenden et Slag
 Dg en Soman fa'r aldrig med Lempe.

Dengang hjalp han os rart
 Han fik Farvandet klart,
 Men for atter at standse os Farten
 I et Jerensfoberi
 Hvor vi skulde forbi
 Havde Tydskerne plantet Standarten.

I en regnsvanger Sky
 Fyldt med Jern og med Blye
 Fik han atter en Hilsen fra Flaaden,
 Dg den faldende Regn
 Gav dem slaaende Legn
 At det hjalp ei at stampe mod Braaden.

Vi til Fange dem tog
 Dg mod Flensborg vi drog
 Under blodrøden Dannebrogsskane,
 Dg til Sværdenes Klang
 Der en Blodstraale sprang
 Som betegned de Seirendes Bane.

Som en rivende Flod,
 Bore Fjender forled
 Den beangstede Bye fra hvis Huse,
 I sit røblige Skjær
 Mod en kommende Hær
 Man saae Dannebrogspaner at bruse.

Dg den tydske Armeé
 Skulde vistnok ei lee
 Vi sit henimod tusinde Fanger,
 Dg vor seirsæle Drot
 Nu fra Sønderborg-Slot
 Led' did paa en mællehyld Ganger.

Fra vort opfyldte Bryst
 Skal en takkende Røst
 Vølge hen over Marker og Skove.
 Tak! I Helte som stred
 I! som Saarede led,
 I! som trykt under Grønsværet sove.

Gud! velsigne vor Hær
 Han vil styrke Enhver!
 Vor reifærdige Sag vil Han følge;
 Han vil bære vor Sorg,
 Han har været vor Borg,
 Dg omgjerdet vort Land med sin Vølge.

Allieret med Ham,
 Skal vi Tydskken med Skam,
 Drive ud af vort deilige Bænge!
 Frem! I Danffe! til Strid
 Dg den kommende Tid
 Skal see Ledet igjen i sit Gjænge.